

ನೀಡಿದೆ. ಸಮಾನ ಮನಸ್ಯರು, ಸಮಾನ ಸಾಫ್ತವಾನದ ಜನರು ಮಿಟಿಂಗ್‌ ಮಾರ್ಗಿನಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಉಲ್ಲಂಘಿಗೆ ಮರಳಲು ಆ ಸರಕಾರಿ ಕಚೇರಿ ವಿಮಾನದ ಟಿಕೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಕಾದಿರಿಸಿತ್ತು. ‘ಸ’ ಮುಂದಾಗಿ ‘ಅ’ ಇ ಟಕೆಟ್‌ನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋರಬರುತ್ತ ತನ್ನ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಪಾರಲು ‘ಅ’ಲ್ಲಿಗೆ ಆದೇಶಿಸಿದ.

‘ಸಾಮಾನುಗಳಿಲ್ಲಿ?’

‘ಹೋಟೆಲಿನಲ್ಲಿ’

ಚಾಲಕನಿಗೆ ಪೊದಲು ಹೋಟೆಲ್ಲು ಅನಂತರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ಸೂಚಿಸಿದ ‘ಸ’. ‘ಅ’ ಅವನನ್ನು ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಗತವೆಂಬಂತೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಳಿ— ‘ವಿಮಾನ ಹೋರಡಲು ಇನ್ನೆನು ಎರಡೇ ತಾಸಿಯವುದು. ಹೋಟೆಲ್‌ಗೆ ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ಪರಾಪೋಟ್‌ ತಲ್ಲಿಪುವುದು ಕಷ್ಟ’.

‘ವಿಮಾನ ನಾಳೆಯೂ ಹೋರಡುತ್ತದೆ, ನಾಡಿದ್ದೂ

ಹೋರಡುತ್ತೆ, ದಿನಾ ಹೋಗುತ್ತೇ—‘ಸ’ ಇಷ್ಟನ್ನೇ ಹೇಳಿದ. ರಸ್ತೆಯುದಕ್ಕೂ ಇನ್ನೆನನ್ನೂ ನುಡಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹೋಟೆಲ್‌ ತಲ್ಲಿಪಿ ಅವಳ ಸೂಟಿಕೆಸನ್ನು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿದುವಾಗ ಅವಳು ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದಳು...‘ಸಮಯ ಬಹಳ ಕಮ್ಮಿಯಿದೆ, ಹೈಟ್ ಮಿಸ್ಸೆ ಆಗುತ್ತೆ: ಉತ್ತರವೆಂಬಂತೆ ಅವನಿಂದ - ‘ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಾಯಿ ದಾರಿ ಕಾಯುತ್ತಿರಬಹುದು’.

ಅವಳ ಮೂಕಳಾಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಲೇ ಕುಶಿತಳು- ಬಹುಃ ಅವನು ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಇಂದಿನ ಮಿಟಿಂಗ್ ಮತ್ತು ತಾನು ಬರುವ ವಿಪಯ ಮುಂದಾಗಿಯೇ ತಿಳಿಸಿದಾನೆ. ಯಾಕೆ ತಿಳಿಸಿದ? ಅಥವಾಗಲಿಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ.

ಅವಳು ಬಹಳಪ್ಪು ಸಲ ‘ಯಾಕೆ’ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳಾದರೂ ಉತ್ತರಕಾಗಿ ಕಾಯುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು, ಹೆಚ್ಚಿದರೂ ಒಡಲಾಳದಿಂದ ಯಾವ